

Ha tudná, milyen messzire
sodortak téged az utak, lobogások!
És nem hoz vissza kocsi.
Azelőtt te vágtad le a hajam,
te mutattad fejem a tükörben;
férfi voltam, boldog láng
sötéten ránkmeredő éjszakánkban.
Gondolataim naponta kinyúltak
valami után, közelebb
hozták a lehetetlent.
Szembe tudtunk nézni vele.
Most újra láthatatlan, mint te.
Reggelente még aludtam, mikor tejet,
kenyeret szoktál hozni az ágyam mellé.
Te szoba földjére kifolyt tej,
sárkeményre száradt kenyér!

